

hvad gør man så ved den ansvarlige chef? Man forfremmer vedkommende og giver vedkommende en endnu højere rang med endnu højere løn. Havde det været i den private sektor, så havde vedkommende selvfølgelig fået et forment spark bagi, for når man ikke evner at løse opgaverne, så skal man ikke forfremmes.

Så kunne man jo forvente, at pressen var parat til at få en sådan situation afsløret, være i stand til at lægge det nødvendige pres og få de her ting lavet på en anden måde. Men særligt når det gælder finansloven, så er det jo pinligt, hvordan pressen i langt højere grad er interesseret i selve det politiske spil. Man roser finansministeren for, at han har været en dygtig forhandler for regeringen. Finansministeren har formået at få et kludetæppe. Man har fået aftaler med alverden af partier, ja, selv med hr. Jacob Haugaard for at få finansloven igennem, og det bliver finansministeren-så-røst for. Der er ingen journalister, der sætter sig ned og kigger på, hvad indholdet er, og hvad det er, finansministeren har fået disse mange partier og folketingsmedlemmer til at være enige om. Nej, selve spillet er meget vigtigere. Det er meget vigtigere, at ministeren klarer sig godt. Det svarer til, når lægen kommer ud fra operationsstuen og siger: Operationen gik godt, men desværre døde patienten.

Finansloven er blevet skruet sammen, men de borgere, der skal leve under nye skatter og nye afgifter, kommer altså til at få et ganske langt mere besværligt 1998, end det ellers var tilfældet.

Når Venstre og De Konservative skal præsentere deres synspunkter her i dag og i går, ja, så kommer der jo en fuldstændig korrekt kritik af finansloven. Fra ord til anden er det en helt korrekt kritik, både fru Pia Christmas-Møller og hr. Thor Pedersen kommer med, men når man så skal drage konklusionen, hvad mener Venstre og De Konservative så, man skal gøre? Ja, så vil det vise sig senere på dagen, at de to partier minsandten stemmer for finansloven i stedet for at gøre det, der var det eneste rigtige, når man har så evig ret i kritikken, nemlig at stemme nej til noget, der er så vederstyggeligt, som de to ordførere så glimrende har illustreret.

For finansloven er en vigtig lov. Det er nemlig ikke bare et budget for statens økonomi, men finansloven repræsenterer jo prioriteringen af de skattemidler, der bliver opkrævet.

Vi kan læse ud af de aftaler, der er blevet indgået, at man hellere vil ofre penge på et nyt

rigsarkiv i 1998 end f.eks. til at sikre nogle bedre herbergspladser for de mennesker, der er hjemløse i Danmark. Man vil hellere fortsætte med at bruge endnu flere penge på kulturfråds end til at hjælpe de mennesker, som er syge, og som ikke kan komme til behandling på hospitalerne. Man vil hellere blive ved med at forhøje den danske ulandsbistand end at sørge for ordentlige forhold for ældre her i Danmark, og man vil hellere bruge flere penge på mere bureaukrati end på at give dansk erhvervsliv erhvervsfrihed.

Og når vi påpeger den slags absurde forhold, bliver vi ofte mødt med det argument: Jamen Kim Behnke, du kan jo ikke sammenligne udgifter til kulturområdet med udgifter til herberger. Du kan jo ikke sammenligne de ting.

Jo, et eneste sted er den sammenligning relevant, og det er i finansloven. For det er jo i finansloven, man afgør, hvordan pengene skal anvendes. Selv om man med låntagning jo har forsøgt at bruge pengene mere end en gang igennem de sidste mange år, så er det dog trods alt sådan, at indtil indkomstskatten i Danmark når 100 pct., ja, så skal der foretages en prioritering. Og dér mener flertallet her i Folketinget, at disse nævnte ting er vigtigere end at hjælpe de mennesker, som er i klemme, og som har brug for ægte hjælp.

Man går ud og ser på, hvordan borgerne egentlig reagerer og opfatter de ting, der foregår herinde. Vi skal jo ikke glemme, at for de politiske partier og folketingsmedlemmerne er borgerne jo ikke bare borgere, men de er også vælgere, og derfor tager man jo hele tiden hensyn til, at man ikke får trådt alt for mange vælgere over tærerne.

Vi har kunnet se, hvordan tidligere store erhverv som vores fiskeri fuldstændigt har mistet politikernes interesse, for man har talt antallet af familier, der er tilknyttet dansk fiskeri, op og konstateret, at der ikke længere er folk nok til at udløse et enkelt mandat i Folketinget. Så skidt med dem, dem er der jo ingen grund til at bruge kræfter på længere.

Landbruget har man sørget for at lægge i håndjern. De er i vore dage så tilskudsopede, at lige så snart landbruget er parat til at gøre en lille smule vrøvl, så antyder man bare, at det jo godt kunne være, at vi skulle se lidt på tilskuddene til dansk landbrug, og straks er de tilbage i folden bogstavelig talt og gør lige præcis det, politikerne vil have dem til. Så der er heller ingen tvivl om, at de vælgere, der er inden for